

lenten. Az utóbbi időben már ő vezette a polgármesteri hivatalt s ott is kiválóan megállta helyét. Természetesen e helyettesítési idő alatt nagyokat nem alkothatott.

Mindehhez hozzáveszem az eredményes munkában, ragyogó fedhetlenségben eltöltött harminc évi szolgálati idejét, mely alatt mindig csak a saját munkájára támaszkodva haladt előre igazán nem tudok reá pártatlan indokot keresni a mellőzésére. Hiszem azt, hogy az egész városi tisztikarra felemelőleg hat az, ha a hosszú évek eredményes és feddhetlen tisztviselői munkásságot a köz megfelelőleg jutalmazza. Csak ahol így gondolkoznak a tisztviselőkről, ott lehet a fiatal generációból kitűnő és erős tisztikart szervezni. Az előadottak azonban nem azt jelentik, hogy a többi pályázó nem volna a megválasztásra érdemes tisztviselő.

Gerle Imre dr.

A polgármesterválasztás kérdése egyre jobban foglalkoztatja a város egész társadalmát. A vélemények és állásfoglalások most kezdenek véglegesen kialakulni és a nyilvánosság — Szeged első tisztviselőjének díszes és nagyjelentőségű pozíciójáról lévén szó — érthető feszültséggel és figyelemmel kíséri minden határozott véleménynyilvánítást. Ezek közül való a tanács tagjaié is, akik a városi tisztviselők nagy részével együtt *Bokor Pál* polgármester-helyettes jelöltségét támogat-

ják. A város tisztviselői távolmaradnak minden akciótól, a *Bokor Pál* jelöltsége mellett való állásfoglalásukat a következőkben volt szíves megindokolni *Taschler* Endre főjegyző:

— A tanács tagjai — természetesen nem mint tanács — foglalkoztak a polgármesterválasztás ügyével és úgy találták helyesnek, hogy *Bokor Pál* jelöltségét támogassák. Megvizsgáltuk *Bokor* hivatali működését visszamenőleg az alatt a hét év alatt, amióta polgármester-helyettes. Ugy találtuk, hogy működése az igényeket kielégíthette és különösen az utolsó másfél év óta, amióta a megboldogult *Lázár* beteg volt, finom tapintattal, nagy fizikai és erkölcsi erővel állott meg nehéz és sokszor bizony kényes helyzeteket teremtő pozíciójában. A tanács tagjainak ehhez a véleményéhez csatlakozott a város tisztviselőinek nagyobbik része, még pedig nem kapacitálás folytán, hanem önként. Sőt úgy tudom, hogy a városi tisztviselők egyesülete is ilyen értelmű határozatot hozott. Ezt a nyilatkozatomat nyilvánosságra hozhatja. Felhatalmazásom van erre a tanács tagjaitól annyiaval inkább, mert elhatározásunk nem irányul a másik két pályázó ellen. Mi csak a buzgó és becsületes köztisztviselői működést így véljük honorálhatni.

Bokor Pál polgármester-helyettes jelöltsége egyre erőteljesebben nyomul előtérbe. Ugy látszik, hogy győzelmének esélyeivel egyre jobban kell számolni. Mintha a törvényhatósági bizottsági tagok nagyobbik részének bizalma feléje fordulna.

Utazás a határ felé.

I.

(Kiküldött munkatársunktól.) Csöndes éjszakákon, amikor hosszú katonavonatok, értekes terhüket gondos lassúsággal vonszolva keresztül dübörögnek az áldott magyar rónán, kinek van kedve aludni? Minden két-három kilométerre egy jóképű, bajszos népfőlkelő örködik a vágány mellett és amikor elhalad előtte dohogva-fújva a nagy mozdony, gyorsan lekapja kezét a fegyverszíjjon, tiszteleg, aztán baljával bucsut int a bajtársak után... A vonat robog tovább az éjszakába, messze ismeretlen tájak felé és álom senkinek sem jön a szemére...

Az utazás első óráiban, amikor még a sik Alföldön vagyunk, előre tudjuk az állomások neveit és itt is, ott is vár valakit a „földije”, még nagyvonalon vígan megy a dolog. A jó magyar bakák, akiknek szívéhez nehezen férkőzik a bánat tompa skálája, fölvirágozott sipkával ülnek a vagonok ajtajában, a lépcsők szélén, a kocsik tetején, az átiáró hidakon. Nem törődnek a csontfagyasztó hideggel, a kemény északi széllel; tekintetük a távolba révedezik, mintha örökre magukba akarnák szívni az alföldi levegőt, mintha örökre emlékükből szeretnék vésni szülőföldjük perspektíváját. Az egyik ajakán nótá csendül és a többi nagy lelkesedéssel fújja vele:

*A szegedi kaszárnyára
Rászállott egy gólya,
Vizet hozott a szájába
Reguták számára.*

*Mosdjakat regruták,
Mert porosak vagytok,
Azt csak a jó isten tudja,
Mikor szabadultok.*

*De szeretnék Szögedébe szó'gálni,
Kis baj'netom a komisz kenyérbe vágni.
Kis baj'netom a komisz kenyérbe vágom,
Érted ruzsám, ha meghalok, sé bánom.*

A vonat közben megáll egy-egy állomáson. A bakák leszállingóznak a magas ülőké-ről. Akinek „rokonya”, vagy ösmerőse akad az állomáson, odaszalad hozzá, megöleli, megcsókolja, aztán már bucsuzik is büszkén, könny nélkül:

— Megyünk, arra messzire, a határ felé. A hazának szüksége van ránk.

A vonat indul tovább. Nem hagy sok időt az érzelmi momentumok számára. Erős, két parázs-szeme, mindig hosszabb sávokat vet előre, egészen sötét már körül a táj; kezdünk beleérni mélyen az éjszakába és az idegenség sulya, mind nehezebbé válik. A nótázással egyszerre csak felhagynak a katonák, mintha ez is parancsszóra történne. És úgy is történik: a sziv parancsára. Mikor elmaradnak az utolsó ismerős állomások, úgy érezzük mindnyájan, hogy a kedélyesség, a sirva-vigadás, a dacos elszántság elhagyott bennünket. A katonák lassan visszahúzódnak a vagonokba, senki nem szól egy szót sem. Órák hosszúig nagy a némaság és fásultan néz bele mindenki az éjszakába. Alvásra hely se igen akad, de aludni nem is akar senki. Hisz bűn volna öntudatlan állapotban, bucsu nélkül hagyni el ezt a vidéket, amely lelkünkhez forrott. Ezt a vidéket, ahol születünk, nevelkedtünk, diákoskodtunk; reméltünk és szeretünk és ahová mindig visszavágyunk...

Mikor a szürkület és a reggeli köd szétoszlott, már sok-sok kilométer maradt el mögöttünk. Amint a jégvirág lehervadt az ablakról, szelid, lankás dombok tüntek fel a távolban.

— Vége az Alföldnek! — panaszkolta föl egy melankólikus, bágyadt hang. De ez volt az utolsó Isten hozzád. Érdekes jellemvonása a magyar népleleknek, hogy amilyen gyorsan kétségbeesik, olyan hirtelen meg is vigasztalódik. Az éjszakai komor hangulatnak egyszerre nyoma veszett. Mire teljesen kiértünk az Alföld büvköréből, felszabadultak ismét a lelkek. Egy kis állomásonál, ahol a vonat megállt, már ismét vígan bujtak elő a bakák. Neki álltak a friss hónap, alaposan megmosakodtak vele, aztán egy kis hőcsatát rögtönöztek és mikor a kürtös hívogatója megszólalt, ugrálva, havasan-lucskosan kászolódtak fel a vonatra.

A dombok errefelé még alacsonyok voltak. A hó nem állott meg rajtuk és különböző színárnyalatokban, hosszú földszávok szaladtak végig párhuzamosan a dombokon. Néhol egy-két halványzöld földszáv is látszott, de sokkal több volt a barnás-sárga széles sáv: a tavalyi tarló szomorú, kietlensége. És mindig nőttek és sokasodtak ezek a sárga színek. Lemásztak a dombokról és odajöttek egész a sínek mellé és ott futottak kilométereken át a vonattal versenyt.

A bakák ekkor már mekint énekeltek, megint a vonat tetején ültek. Leintettek a lányoknak a földekre és lobogtatták a nagy, piros-fehér-zöld zászlót. Egyik-másik a kulacs fenekét is kémlelte; csak ebből lehetett következtetni, hogy messze már az Alföld és nemsokára a hegyek birodalma közeledik.

— cz. —

József főherceg háborús élményei.

— Saját elbeszélése alapján, —

Augusztus 23-án, amikor *Sabácbán* voltunk, azt a parancsot kaptam, hogy hagyjuk el a várost, hogy szlavon területen bevaggonirozzanak bennünket és északra vigyenek. Először össze kellett gyűjtenem a csapataimat. A szerbek jelentős csapatokkal erősen szorongattak bennünket. Még egyszer rajtuk ütöttem és valamivel viasszasorítottam őket. Tüzérségük a magaslatokon állott köröskörül és tűz alatt tartották a város utcáit. Nekünk pedig át kellett mennünk a tulsó partra. A hidra a gránátok és shrapnellek valóságos zuhataga hullott. Megparancsoltam a hadosztálynak, hogy csoportonként menjen át, én majd az utolsóelőtti csoporttal megyek.

Éjjel volt. Rendkívül heves tüzérségi tűz és a lövegek az utca közepét söpörték. A századoknak a házak mentén kellett haladniuk, hogy minél kevesebb veszteséget szenvedjenek.

En a pénzügyőri őrháznál állottam és rendeztem az átvonulást. Egyenként küldtem át a törzsemet, a parancsőtisztjeimet és végül — egyedül voltam. Egy ház sarkához kellett lapulnom, hogy a gránátok ellen védekezhessem. Mikor pedig egy lépést előre tettem, valami puhát ért a lábam. Megkérdeztem:

— Ki az?

— Egy negyvennégyes, volt a válasz.

Mivel azonban a negyvennégyes ezred már tul volt a Száván, tudni akartam, mit keres itt ez a baka? S ő ezt felelte:

— Tizennyolc ember van itt.

— Miért?

— A hadosztályparancsnok ur védelmére, mondta habozva és félénken.

— Az én védelmemre? Ki parancsolta ezt meg nektek?

— A ragaszkodás, mondja az ember.

Önhatalmunk, a legirtózatossabb tűz közepette maradtak vissza, hogy rám viigázzanak. Nagyon derék ezred ez a *kaposvári*. Elmondok még valami csodaszép dolgot róluk.

Egy *Biró Károly* nevű tizedes azt a parancsot kapta tőlem, hogy egy patrullal közelítse meg az ellenséget — ez Galiciában

Versenyáruház

Főüzlet: **Református palota.**

Fióküzlet: **Kossuth Lajos-sugárut 1.**

Alkalmi vételek!

140 széles cosztüm szövetek . . . K 2-től 8 K-ig
80 széles firom pargetek . 68 fillértől 80 fillérig
Lepedő és fehérnemű vászon . . K 13-tól K 24-ig
Divat bársonyok K 1-90
Pargett és flanel pongyolák K 5—
Cloth alsó szoknyák K 1-90
Pargett és flanel női bluzok K 3—
Pargett leányruhák K 1-50-től K 3-ig

Női kötények K 1-50-től K 1-90-ig

Trico alsó ingek, nadrágok, szveterok, érmelegítők, hósapkák, keztyűk, harisnyák, férfi és női divatcikk

meglepő olcsó áron

lesznek árusítva !!!

Szabott árak!

Tessék meglátogatni!